

CIA

Bengt Anderberg

1966

Man hör mycket talas om CIA nu för tiden - säkert mer än CIA önskar. Ty om det är något som CIA önskar så är det att få arbeta i dunklet. Men låt oss se vad som döljer sig bakom de tre mystiska bokstäverna.

En titt i ett vanligt amerikanskt uppslagsverk med tryckåret 1963 ger följande resultat:

”Central Intelligence Agency (CIA), en byrå underställd amerikanska regeringen. Grundad 1947 -
- för att verkställa order från Nationella Säkerhetsrådet, avlägga rapporter till nämnda råd från olika delar av världen och tjänstgöra som clearing-central för underrättelser från andra grenar av regeringens underrättelsetjänst. *Den har också utfört underrättelseuppdrag i stor skala på egen hand med hjälp av specialtränad personal.*”

Under sin korta historia har CIA ägnat sig mycket åt sådan verksamhet som anges i sista meningen. Vad som från början var avsett som ett defensivt underrättelseväsen i klassisk stil har kommit att utföra rent aggressiva handlingar, från enkel propaganda till kupper, revolter och invasionsförsök i olika världsdelar.

”Hur är det möjligt”, frågar David Wise och Thomas B. Ross i sin bok *The invisible Government* (Jonathan Cape 1965), ”att CIA kunde sätta igång en invasion med 1,400 soldater på Cuba, understödd av dess egen flotta och dess eget flyg? Hur har den kunnat stötta främmande länders regeringar?” Svaret ligger i paragraf 5 i stiftelseurkunden, där CIA medges rätten att utföra ”sådana *andra* uppdrag i anslutning till den nationella säkerheten som Nationella Säkerhetsrådet kan komma att ge den”. Andra uppdrag än övervakningar och spionage, alltså.

Denna tydligt tånjbara paragraf har kommit att medföra vid handlingsfrihet för CIA. Det är inte många i USA som får veta vad den har för sig. Den har en budget på 4 miljarder dollar - utan skyldighet att redovisa för användandet av dessa pengar! -, och de så kallade övervakningskommittéerna i kongressen besätts uteslutande med konservativa och ärkekonserverativa eller militaristiska medlemmar, sådana som är beredda att godkänna vilka metoder som helst när det gäller att bekämpa ”världskommunismen”.

Envisa rykten gör också gällande att det finns kanaler till de stora finansintressena direkt; något som inte precis motsägs av sådana företag som exempelvis kuppen mot Mossadeq år 1953, vilken bland annat medförde att amerikanska oljebolag fick kontroll över 40 proc. av Irans olja, eller ”banankuppen” i Guatemala, som resulterade i att United Fruit fick tillbaka de jordområden som den störtade president Arbenz hade låtit dela ut bland medellösa guatemalanska bönder samt i antagandet av en lag mot fackföreningar.

På tal om fackföreningar utpekade Washington Post i januari i år Jay Lovestone, chefen för AFL-CIO:s utrikesavdelning, som redskap för CIA. Tidningen gör honom direkt ansvarig för den ökade kylan mellan amerikanska och utländska fackförbund: Lovestones häftiga antikommunism och hans animositet mot tesen om fredlig samlevnad går stick i stäv mot tendenserna i europeiska och afrikanska fackförbund.

Mönstret från CIA är överallt detsamma: stöd åt högermän av alla schatteringar, oförsonlig strid mot röda, ljusröda och skära. Medlen är enkla: korruption och våld. Resultaten är lika enkla: bevarandet av uråldriga sociala orättvisor eller skapandet av nya. - Men vad bryr sig en CIA-agent om det? Han gör sitt jobb. Och när han drar sig tillbaka från James Bonds ljuva status, kan han alltid bli direktör, som Kermit Roosevelt, mannen som störtade Mossadeq, president Nassers intima vän m.m.

Det Anarkistiska Biblioteket

Bengt Anderberg
CIA
1966

Tidningen Brand #2 1966

www.anarkistiskabiblioteket.se